

og Vanskelighed hos dem have taget blødt paa dem, have taget om deres Kinder med blød Haand eller brugt skæmtende Ord, kærtegnende Bevægelser, og have lagt Armen om deres Hals for at blødgøre deres Trods. Straks er der nu et spejdende, hyklerisk Øje til Stede, og straks raaber man: Han overgramser hende, og saa kommer det i Avisen: Han har overgramset de store Piger. Man ved næsten ikke, hvor man kan færdes under denne hykleriske Luft. De Folk, der skrive og tale om dette, ere ikke Folk, der respektere det rene, som leve derefter. Det er dem, der af alle moralske Bud sætte det sjette Bud allernederst. Det er Frileverne, Libertinerne, Folk med smudsig Fantasi, som ikke kunne se paa ganske uskyldige, naturlige Ting, Mænd, hvis slibrige og sjofle Mindelser drage sig ind over deres Tankegang. Jeg tror, at de danske Kvinder ere nærmere til at tage sig af den Ting, og jeg har ogsaa hørt en Fugl synge om, at Dansk Kvindesamfund har i Sinde, hvis der ikke foreligger en offentlig Afbigt i denne Sag, da at skride ind til Værn for en Kvinde, der er behandlet ganske enestaaende simpelt i dette Stykke.

Denne Del af Hovedanklagen er meget let at bedømme; der fattes enhver Skygge af Bevis, og Sigtelserne ere grundigt afkræftede; men den anden Del af Klagepunkterne er det vanskeligt for Lægmand at bedømme. Det tror jeg kun, en Jurist kan gøre med Sikkerhed og med fuld Bevidsthed om, at han har ramt det rette. Jeg vil som Lægmand ikke indestaa for, at jeg efter min Gennemlæsning, skønt den har været meget omhyggelig, kan udtale mig afgørende om hvert enkelt foreliggende Tilfælde. Og naar jeg nu kommer til at omtale Akterne, vælger jeg de Partier, jeg synes, jeg kan forstaa og overse og lægge klart frem, idet jeg nærmest — som under Finanslovens 1ste Behandling for et Par Maaneder siden — taler som den, der har nogen Erfaring paa dette Omraade, som den, der i sin Egenkab af ældre Skolelærer og Opdrager har haft med vanskelige Børn at gøre og i nogen Grad har studeret deres Sjæleliv og og kender noget til Børnepsykologi i det hele taget.

Jeg skal først udtale mit almindelige Indtryk af Fru Bransholm og hendes Opdragergerning og Arbejde i „Hebron“. Jeg vil først sige, at det er meget vanskeligt der at komme til en selvstændig og sikker Opfattelse. Hun er nemlig som alle stærkt udprægede, jeg kan godt føje til frem-

ragende, Personligheder udsat for meget forskellig Bedømmelse. Det er kun de lidet udprægede Folk, der ingen Kanter eller Særmærker have, som man let bliver enig om; men de stærkt udprægede vække Modsigelse til den ene Side og Tilslutning til den anden, og baade Modsigelsen og Tilslutningen fremkomme i meget stærke Ord, i meget stærke Former. Fru Bransholm har fra sin Lærerindegerning ganske fortrinlige, næsten enestaaende Vidnesbyrd, navnlig fra Viborg, om at være en dygtig, intelligent og pligtro Kvinde. Man maatte betro hende de allervanskeligste Dreng, og hun klarede Situationen. Selv Skoleinspektør Kierkegaard i Viborg, som ellers har fundet Anledning til at paatale hendes Strengthed og ogsaa hendes Uforsigtighed, bruger det Udtryk om hende, at hun som Lærerinde var benaadet; det er et meget stærkt, næsten uheldigt Udtryk, synes jeg, men det er aabenbart i hans Mund et meget stærkt Ord. Hun har egentlig ogsaa som Opdragerinde meget stærkt anbefalende Udtalelser om sig, ogsaa i Vidneforhørene, ligesom der dog ogsaa er stærke Anklager. Hun var stærkt udpræget Indremissionskvinde, og det er klart nok, at det Standpunkt gør, at Vandene dele sig for hende til begge Sider, saa at der bliver næsten tilbedende Tilhængere og rasende Modstandere. For at kunne dømme sikkert der maatte man være stedkendt og meget fordomsfri og være fortrolig med hendes Gerning og Person gennem flere Aar. Derfor staa alvorlige Mennesker ret vaklende overfor hendes Person og Karakter. Naturligvis har Anklageren haft sin Dom færdig i en Haandevending, det er klart nok, men det er ikke absolut almenlydigt, det ærede Medlems Meninger have jo ofte skiftet ret hurtigt paa andre Omraader.

Som Opdragerinde tilhører hun, det er klart nok, den strenge pædagogiske Retning, der understreger Pligten meget stærkt, understreger dette, at der trænges til Tilførsel af Straf mange Gange i Børnenes Liv, enten som Frihedsberøvelse, Kostindskrænkning eller legemlig Straf. Hun er den strenge Skoles Tilhænger helt og holdent. Dermed er jo ikke nogen absolut Forkastelsesdom fældet over hende, vi have jo udmærket dygtige Pædagoger, som tilhøre den strenge Retning, og de af os, der ere noget til Aars, have jo selv gaaet i Skoler, hvor de strenge pædagogiske Grundsætninger bleve hævdede. Det er sikkert nok, at efter mit Skøn har hun, som jeg allerede sagde ved Finanslovens